

„A tak se všichni najedli do sytosti. Potom posbírali nalámané kousky, které zbyly: dvanáct plných košů.¹ Jedlo tam tehdy kolem pěti tisíc mužů kromě žen a dětí.

Hned potom přiměl učedníky, ať nastoupí na loď a jedou napřed na druhou stranu, než on propustí zástupy. Když zástupy propustil, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil. Pozdě večer tam zůstal sám. Loď už byla daleko od břehu, zmítána vlnami, protože vítr vál proti ní.

Krátce před svítáním se k nim Ježíš vydal pěšky po hladině. Když ho učedníci uviděli kráčet po jezeře, vyděsili se a křičeli strachy: „To je přízrak!“

„Vzchopte se, to jsem já!“ promluvil na ně hned Ježíš. „Nebojte se.“ „Pane, jestli jsi to ty,“ odpověděl mu Petr, „přikaz, ať k tobě přijdu po vodě.“ „Pojď!“ řekl mu. A Petr vystoupil z lodi a kráčet po vodě, aby přišel k Ježíši. Když ale viděl, jak silný je vítr, dostal strach a začal se topit. „Pane, zachraň mě!“ vykřikl. Ježíš ihned vztáhl ruku a chytil ho. „Proč jsi pochyboval, malověrný?“ řekl mu. Jakmile pak nastoupili na loď, vítr se utišil.

Ti, kdo byli na lodi, se mu začali klanět a říkali: „Ty jsi opravdu Boží Syn!“ Když se přeplavili, přistáli u Genezaretu.“ (Evangelium Matoušovo 14:20-34)

Genesis 37:1-4 12-28, Žalm 105:1-22, Dopis do Říma 10:5-15

Bojíš se?

Vůbec se nesnažím vysvětlit, proč Ježíš chodil po vodě. Případně mi to komické stejně, jako všem kritikům biblického textu. „Když už chodit, tak po dně, že?“ připomínají mi jemně Mojžíše a Jozuu. A usmívají se... Souhlas! Ale o tom chození to dnešní evangelium vůbec není! A o čem teda je? O tom, jak je život těžký. Je o našem strachu a pochybách.

Ježíš a učedníci poprvé zpracovávají krutost moci. Doputovala k nim zlá zpráva: Jana Křtitele popravili. Mocipán Herodes Antipa byl slaboch a jeho družka a její dceruška byly bestie. Omotaly si mocipána kolem prstu. A vyžádaly si Janovu hlavu, protože králi Herodovi připomínal, že přebrat bratrovi manželku tedy nemusel. To se nedělá! Novopečená paní Herodová navedla svou dcerušku Salome, aby si za tanec u tyče vyžádala Janovu hlavu. A Herodes Jana Křtitele nechal popraviti! A aby to bylo celé, tu hlavu ty ženy měly na tácu. Salome ji nesla mamince. Všechno bylo naruby, zvuile triumfovala, hrůza vyplázla jazyk a na všechny padl strach.

Ježíš a jeho učedníci to potřebovali o samotě nějak zpracovat. Jenže se k tomu napletly zástupy nemocných a potřebných lidí. A tak jim Ježíš sloužil a uzdravoval je. A to Ježíšovo uzdravování je i není krátké... Bylo to někde na pustém místě u jezera. Učedníci by je k večeru propustili, ale Ježíšovi jich bylo líto. Takhle se to nedělá! Jenže všechno, co měli k jídlu, bylo pět chlebů a dvě ryby. A tak Ježíš děkoval alespoň za to, lámal a rozdával. Všichni se najedli. Neskutečná jízda! Nakonec zůstalo dvanáct plných košů proviantu pro nějaké další strávníky.

Ale tady to končí. Ježíš donutil učedníky, aby koše nechali jiným a nastoupili na loď. Směr je jasný. Na druhou stranu jezera. Sám udělal to nejtěžší, vyprovodil zástupy a odešel někam nahoru, aby byl sám a modlil se. Důležité je, že byl sám. Učedníci byli taky sami. Byla noc. A ještě ke všemu, na lodi celou tu noc bojovali s protivětrém. To by nebylo tak zlé, byli na to zvyklí.

Horší bylo, že ve chvíli, kdy by se už měl začít rodit nový den, se na vlnách objevilo strašidlo, přízrak, přelud či vidina. Mohli fantazírovat (v textu je původní řecké slovo *fantasma*), co je to za obludu, ale tak jako tak to nebyla žádná legrace. Vyděsilo je to a přepadl je strach.

Už tady napíšu, že život víry je někdy pěkně tvrdý, nesrozumitelný a náročný. A každého z nás doveďe pěkně vylekat. Lidé si občas žádají křest či nějakou jsou svátost, aby už konečně spočinuli a uklidnili se. Konečně bezpečí a žádný stres! Chápu je, ale to se jim opravdu nedá zaručit. Vždyť křtem se Kristu Pánu dáváme k dispozici a biřmováním vyjadřujeme poslušnost.

Náš Pán potřeboval být sám, učedníci nutně potřebovali čas a klid. A lidé byli všude kolem; kdyby tehdy byly foťáky, pak by na každém rohu hlídali paparazzi. A pak - byla blízko noc a oni byli unaveni.

¹ Malé cestovní koše, řecky *kofinos* narozdíl od sedmi větších košů, řecky *spuris* v Matoušově evangeliu 15:37.

Čeká nás také únava, samota, nepochopení a potíže. Když si lidé hořce stěžují, že takhle si to tedy nepředstavovali, trpělivě se je snažím poslouchat, protože to sám znám. Ale tak to je!

Náš Pán přichází jako strašidlo. Hospodin vylekal Jáкова v Lúzu, jak jsme si před časem četli v knize Genesis. Takové krásné poutní místočko to bylo; svatyňka a u ní lavička, výhled do kraje a vítr ve větvích... A v noci se Jákovovi zjevil Hospodin a byly tam ti andělé v poklusu nahoru a dolů, do nebe a z nebe na zem a slyšel tam Boží hlas. Kdyby to bylo dnes, vřeštěly by u toho sirény... A teď - Ježíš vylekal učedníky na vlnách...

Šel za nimi a potřeboval být s nimi zase dohromady, spolu. Proto spěchal, vlny nevlny. Musel vědět, že je to vyplaší. A proto hned tiší zděšení svými slovy: „*Vzchopte se, to jsem já! Nebojte se!*“ Říkává se, že Bible má 365 výzev „*Nebojte se!*“ Ale ve skutečnosti je těch zmínek a výzev daleko více. Jestli něčemu Pán Bůh rozumí, tak je to lidský strach. Nebyl jej ušetřen ani náš Pán. A ten život s Bohem je skutečně nebezpečný. To je a bylo více či méně stejné vždy. Je zcela normální, že se bojíme. To patří k životu. Není však normální, když nás strach požírá! Víra se strachem počítá a přemáhá jej.

Přemáhání strachu vždycky sjednocovalo. Ať to byly Solovki ² kde se ztratily rozdíly mezi pravoslavnými, římskými a jinými křesťany. Dachau, nacistický koncentrák, kde byli řádoví bratři, biskupové a kazatelé všech možných křesťanských církví. A opět zajedno. A dokonce u prostřeného stolu chleba a vína. Jižní Amerika, Afrika, Kampučie, Čína, první ateistický stát světa Albánie... Kam se podíváte, tam je čeho se bát! A ten strach nakonec přemáhá víra, která vede k lásce, jednotě a soudržnosti.³ A tady si můžeme říci, že dnes už si nevyberete, netrpí jen křesťané, ale židé, jezidé, muslimové. Zběsilé časy! A velká příležitost vytvářet časy vzájemné blízkosti a pochopení.

Ježíš přes vlny volá dobrou zprávu: „Chlapi! Budeme zase spolu, to jsem já!“ Petr ale v lodi zapochyboval, zda to není všechno klam. Tak si přál jít svému Pánu naproti. Pokud jsi to ty, tak zavel, řekni, půjdu! A pán zavelel. Petr šel a pak se zase začal bát. Není divu, kdo by se nelek! Zavola! „*Pane, zachraň mne!*“ A Pán jej zachránil a nevytýkal mu strach, ale ty pochybnosti. Ty byly naprosto zbytečné. Vždyť se ozval dost jasně!

Byli zase spolu, vše se zklidnilo a přistáli kdesi na pobřeží.⁴ A čekala je zase práce, přišli lidé...

Máme bázeň před tebou, Bože Otče! Právě proto tě uprostřed svých strachů prosíme o pomoc, milost a požehnání! ⁵
 Báls jsi se s námi. Právě proto tě, Pane Kriste, prosíme o pomoc! ⁶
 Víra přemáhá strach. Není rozdílu! A tak v něm smíme obojí, židé i pohané, v jednotě Ducha stanout před Otcem.
 (Efezanům 2:18)
 Požehnej nám Otec, Syn i Duch svatý, Amen

² Solovecké ostrovy a na nich starý pravoslavný klášter, který v roce 1923 změnili soudruzi na Solovecký tábor zvláštního určení, prostě gulag. Prototyp koncentráku.

³ Bůh nemá strach, Andrea Riccardi, karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2006

⁴ Místo je těžko identifikovatelné. Dnešní Kinereth, tedy Genezaret je na straně jezera, odkud zřejmě vypluli.

⁵ „*Kdo je mezi bohy jako ty, Hospodine? Kdo je jako ty, tak velkolepý ve svatosti, hrozný v chvályhodných skutcích, konající divy?*“ (Exodus 15:11)

⁶ „*Hospodinovu lásku připomínat chci a činy, za které chválu zaslouží – za všechno, co pro nás Hospodin učinil, za to, jak velmi byl k domu Izraele laskavý, za veliké slitování, které jim projevil, za jeho velikou lásku k nim.*“ (Izajáš 63:7)